

1 JUNI 1927

No. 11

32e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„ Het is u nut, dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zoo zal de Trooster tot u niet komen;”
„Maar wanneer die gekomen zal zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden. . . .”

Joh. 16:7.

Joh. 16:13

EEN WARE BLIK OP HET „MORMONISME”.

Door Ouderling Orson F. Whitney.

In de weinige minuten die mij aangewezen zijn zou ik gaarne iets wenschen te zeggen in het bijzonder belang van den vreemdeling binnen onze muren zoowel als buiten onze muren, iets dat hen zal helpen om een beter begrip, dan zij mogelijk nu hebben, te verschaffen aangaande hetgeen de wereld het „Mormonisme” noemt. Ook mag het misschien dienen als een opwekking voor de Heiligen der Laatste Dagen, in het bijzonder de jongere of minder-ervaren leden van de Kerk.

De meest voorkomende fout in verband met het „Mormonisme” is wel het idee dat het een nieuwe godsdienst is, en dat het ontstond en zijn oorsprong vond bij Joseph Smith, in den negentienden eeuw. Zij die zoo'n blik op dit onderwerp werpen en het toestaan hun gezichtspunt hieromtrent te eindigen, zullen nimmer het „Mormonisme” juist begrijpen.

Om deze eenvoudige reden: Zij beschouwen slechts een gedeelte ervan — weliswaar een zeer belangrijk gedeelte, doch nog steeds slechts een gedeelte; en hun opvatting is noodzakelijkervijze onvolmaakt, omdat een zekere kennis van het onderwerp in zijn geheel vereischt is alsvorens een grondig begrip van welk gedeelte dan ook, genoten kan worden.

1) Toespraak over de Radio, vanuit Salt Lake City, op 24 April 1927.

Het eenigste nieuwe ding van het „Mormonisme” is de scheldnaam of bijnaam welke het nu draagt, een scheldnaam als spotterij op ons bevestigd vanwege ons geloof in het Boek van Mormon. De bijnaam „Christen” had een dergelijken oorsprong. De ware naam van de „Mormoonsche” godsdienst is „Het Eeuwig Evangelie”, het Evangelie van Jezus Christus. Het is geen voortbrengsel van menschen wijsheid. Zijn oorsprong was niet van deze aarde. Het was vastgesteld in de hemelen vóór deze aarde georganiseerd was, als het middel van verheffing en bevordering voor de „minder intelligenten”, onder wier midden de Groote Schepper zichzelve bevond in het begin en die zijn zonen en dochteren werden, eerst in den geest en daarna in het vleesch. Het evangelie is het pad naar het volmaakte leven.

Het is het evangelie van Christus, doch het maakte zijn eerste verschijning op deze aarde niet ten tijde van de kruisiging van Christus. Ofschoon het nieuw scheen voor het geslacht hetwelk „zich ontzette over Zijn leer”, in werkelijkheid was het ouder dan alle eeuwen, ouder dan de aarde zelve, en was het den mensch keer op keer gegeven, zelfs vóór de prediking der apostelen. Toen was het reeds een hersteld evangelie, zooals het nu een hersteld evangelie is, en was geopenbaard geworden van God vanuit de eeuwigheid in den beginne des tijds.

Het evangelie is meer dan een stelsel van wetten en verordeningen, een belichaming van eeuwige beginselen, gehoorzaamheid waarvan een binnentreden in de Kerk en het Koninkrijk van God moet voorafgaan. De machinerie is één zaak, de kracht die het voortbeweegt een andere. Goddelijke autoriteit — de autoriteit van het priesterschap — vergezelt het evangelie om zijn wetten en verordeningen van kracht te doen worden en in werking te stellen. De gaven des geestes zijn eveneens noodzakelijk — ja zeer noodzakelijk zelfs — om het groote plan van zaligheid, verhooging en eeuwige heerlijkheid uit te doen werken.

De val des menschen en 's menschen verlossing van den val zijn grondbeginselen van dit goddelijk plan — het eigenlijke fundament waarop het rust. Zoo Adam niet gevallen, sterfelijk en onderhevig aan den dood geworden was, zou hij of zijn nakomelingschap zich niet in een toestand bevonden hebben waar zij gebruik konden maken van de veredelende krachten van het evangelie. En zoo Christus niet gestorven was om het menschedom te verlossen, dan was de machine voor de verheffing van het menschedom stil blijven staan, en de dood had voortgeduurd. Al hetgeen dit vooraf had gedaan zou vergeefs geweest zijn. Adam viel om ons het sterfelijk leven te geven. Christus stierf om ons het eeuwige leven te geven.

God heeft de grondbeginselen van het evangelie niet geschapen. Zij bestaan op zichzelf, zijn ook niet te scheppen of te verwoesten. Maar God, Die deze beginselen als veredelend en verhoogend van aard erkende, plaatste dezelve in het stelsel van wetten door Hem opgesteld voor het welzijn van Zijn kinderen, nu bekend als het menschelijk geslacht.

Geloof, bekeering, doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden, en het opleggen der handen voor de gave des Heiligen Geestes — deze zijn niet alle wetten en verordeningen van het evangelie, doch zij maken de goddelijke ingang tot de Kerk van Christus uit. Figuurlijkerwijs gesproken, zijn zij de naturalisatie wetten waardoor vreemdelingen burgers mogen worden van het celestiale koninkrijk. Gehoorzaamheid aan deze wetten en verordeningen is absoluut noodzakelijk voor zaligheid.

Alexander Pope zegt: „Orde is des hemels eerste wet”. George Q. Cannon zegt: „Gehoorzaamheid is 's hemels eerste wet.” Het wordt ons duidelijk dat de laatste dezer twee de juiste is. Gehoorzaamheid brengt orde teweeg. Orde is het gevolg van gehoorzaamheid. Iedere zegening berust op gehoorzaamheid. Geen gave kan van God komen zonder hetzelfde. Geen mensch, onverschillig hoe goed ook, kan in den hemel komen door eenig ander beginsel of op een andere wijze. Het is nutteloos om persoonlijke goede eigenschappen op te sommen en te stellen als plaatsvervangend voor het goddelijk gebod: „Zoo iemand niet wedergeboren wordt uit water en geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.” Het is den mensch niet gegeven om de voorwaarden vast te stellen waarop hij gewillig is zalig te worden. Dat is het voorrecht en onfeilbaar recht van Hem Die stierf opdat de mensch mocht leven.

Er is slechts een evangelie, doch er zijn vele evangelie bedelingen, zooals deze tijdperken genoemd werden wanneer God tot den mensch sprak en deze zaligmakende beginselen, deze verhoogende krachten, aan hem openbaar maakte. Het „Mormonisme” beteekent de herstelling van het evangelie in deze bedeling der laatste dagen. Doch dit is niet alles. Het is hetzelfde als het evangelie van alle bedelingen, van vroeger en vandaag.

Hoevele bedelingen er zijn, weet ik niet. Maar dit weet ik: Wat ook het aantal of de benamingen waardoor zij ten rechte bekend zouden zijn, zij allen staan in verband met elkander, zij allen zijn schakels van één groote ketting; gedeelten van één groot geheel; en elkeen, van den beginne af, heeft den weg bereid voor haar opvolgster, de bedeeeling die daarna komen zou.

Joseph Smith, de vermeende voortbrenger van het „Mormonisme”, waar staat hij in dit groot plan? Er zijn sommigen die denken dat wij Joseph Smith aanbidden. Dit doen wij niet. Hij was God's

profeet — dat is onze getuigenis aangaande hem, en hij staat aan het hoofd van deze laatste en grootste van de evangelie bedeeelingen — dat is zijn juiste plaats. Hij heeft nimmer meer beweerd.

Somtijds wordt het beweerd dat wij hem een plaats naast Jezus Christus toekennen. Er is geen grond voor zulk een bewering, noch voor zulk een geloof. Joseph zelf getuigt dat Adam naast Christus staat en Noach naast Adam, in het eeuwige priesterschap.

Joseph verklaart eveneens dat Adam over alle evangelie dispensaties presideert, deze, de bedeeeling van de volheid der tijden, inbegrepen. Elke bedeeeling heeft haar eigen onmiddellijk presideerende autoriteit; doch het groote hoofd van het menschelijk gezin, de vorst en patriarch van ons geslacht, presideert over allen.

Is misschien een voorstelling hiervoor noodig? Wij hebben één vlak voor de hand. President Heber J. Grant, nu het zichtbare hoofd der Kerk, bij machte van zijn algemeen presidentschap, presideert over alle ringen van Zion, over al onze zendingen daarbuiten, over elke organisatie en instelling in de Kerk; en toch heeft elke ring, zending, organisatie en instelling, onder hem en zijn medewerkers, haar onmiddellijk presideerende autoriteit. Op een zelfde wijze presideert Vader Adam over alle evangelie bedeeelingen.

Adam was de eerste die het evangelie ontving, die de machten van het priesterschap op deze aarde handhaafde. Daardoor werd hij verlost van eindeloozen dood; en hij leerde zijne kinderen deze waarheden en bracht dezelve over tot zijn nageslacht. Het was besloten door den Almachtige, in Adam's tijd, dat het evangelie „in de wereld zoude zijn tot op het einde daarvan”. Hoe kan zulks overeengebracht worden met de idee van en de behoefte aan evangelieherstellingen? Op deze wijze: Het evangelie, vanwege de onwaardigheid der wereld, is van tijd tot tijd weggenomen geweest, slechts een gedeeltelijke verlichting achterlatende om het menschedom te verlichten. Wanneer ook de toestanden gunstig werden, en des Heeren doeleinden het vereischten, werd de volheid der waarheid hersteld, terug gebracht; en door deze herhaalde herstellingen, een voortdurende aaneenschakeling van bedeeelingen vormende, heeft de Almachtige zijn besluit gestand gedaan dat het „evangelie in de wereld zoude zijn tot op het einde daarvan.”

(Wordt vervolgd).

DE CONFERENTIE TE UTRECHT.

Volgens ons aller verwachtingen is de onlangs gehouden conferentie van het Utrechtsche district inderdaad een bron geweest van leering, versterking, opbouw, aanmoediging en opwekking tot onderzoek voor leden en onderzoekers.

Een zendelingen vergadering, gehouden in den namiddag van Zaterdag, 14 Mei, onder leiding van President John P. Lillywhite, bijgewoond door Zuster L. D. Lillywhite, die voor langen tijd vanwege haar ongesteldheid niet in staat was geweest de verschillende conferenties bij te wonen, en ongeveer dertig zendelingen, bleek reeds bezielde te zijn met een verkwikkenden geest. Zij allen stonden op en getuigden van de goddelijkheid van het werk waarin zij arbeidende zijn, vermeldten de verschillende wedervaringen en verschaften woorden ter overdenking vol leering en verkwikking. Ook uitte Zr. Lillywhite haar vreugde weder in zulke vergaderingen te mogen zijn, waarna president Lillywhite geruimen tijd innam, aanmanende tot ijver en spoed in de prediking van God's hersteld evangelie onder de inwoners van Nederland, opdat straks de oordeelen dit volk niet zouden verrassen. Tevens gaf hij wijze wenken en tijdige raad, terwijl verschillende vragen door hem beantwoord werden.

Dien avond werd een ambtenaren en ambtenaressen en priesterschap vergadering gehouden in de zaal aan de Kruisstraat, alwaar eveneens getuigenissen gegeven werden, alsmede wijze wenken en raad uitgedeld door de verschillende leiders en President Lillywhite. Een zoete en voedigrijke geest heerschte hier.

Op Zondag, den 15den Mei, hadden de verschillende samenkomsten plaats op den gebruikelijken tijd. Ofschoon de zomertijd dien nacht in werking was getreden bracht dit feit echter geen verstoring teweeg en werd de eerste openbare vergadering in de goed gevulde zaal van het gebouw Kunsten en Wetenschappen aangevangen om 10 uur, met het zingen van het passelijke lied „O volheid van zegen”. Ouderling G. van Mondfrans van Utrecht smeekte een zegen af, en het zangkoor van Utrecht stemde de gemoederen der aanwezigen tot één door treffend te zingen „Zondagmorgen”. Enkele woorden van welkom en inleiding door District pres't F. H. Gunnell gingen den eersten spreker, ouderling R. Ravsten, district-president van Amsterdam, vooraf. Spreker toonde aan uit de Schrift hoe eens Johannes de Dooper den weg voor Christus bereidde, en vertelde hoe deze zelfde Johannes de Dooper, nu verreezen uit het graf, het Aaronische priesterschap weder tot deze aarde gebracht had, 98 jaren geleden dezen dag.

Ouderling P. Noorda, vertakkingspresident van Rotterdam, gaf een sterk getuigenis, verhalende op welke wijze hij het evangelie mocht leeren kennen en aannemen. Ouderling W. G. Rose, district-president van Rotterdam, verkondigde dat God wederom van den hemel gesproken had, en dat het inderdaad zeer noodig was voor al de inwoners der aarde om te luisteren en acht te geven op Zijn woord. Zijn dienstknechten arbeiden heden onder God's kinderen om hen bekeering toe te roepen, en tot hun zaligheid in te doen gaan. Na het zingen van een schoon lied door het Utrecht-

sche zangkoor, sprak Ouderling J. D. Lillywhite, zoon van president John P. Lillywhite. Een afval, eens voorspeld door profeten, is gekomen en een herstelling was noodig. Deze herstelling van God's kerk op deze aarde is geschied, en de volheid van het evangelie wordt de wereld nu vermeld in de boodschap van het Boek van Mormon. Ouderling T. B. Harmsen, president van het district Groningen, bracht als laatste spreker, de leerstelling van het verlossingswerk voor de dooden naar voren, die in deze laatste dagen weder volledig in werking getreden is. Een nieuwe leer is het niet, want eens predikte Paulus hetzelfde, doch het menschdom was ervan vervreemd door hun eigen overtredingen en ongehoorzaamheid.

Het zangkoor zong „Het graan en het onkruid”, waarna ouderling L. L. Bishop eindigde met dankzegging.

De avondmaalsvergadering ving om twee uur dien middag aan, in dezelfde zaal. Met liederen en gebed door ouderling J. H. Vandenberg, werd deze vergadering geopend, waarna het avondmaal bediend werd. Het zangkoor zong „Heer wij komen hier tot U!” en ouderling Gunnell stelde de algemeene autoriteiten der Kerk voor, die eenparig ondersteund werden. De volgende ouderlingen gaven hunne getuigenissen en brachten verscheidene veredelende en nuttige onderwerpen, in verband met de geschiedenis en zending der Kerk, onder onze aandacht: R. J. Hutchinson, van Zutphen, F. W. Newbold van Enschede, S. B. Woolley van Utrecht, R. D. Snow van Amersfoort, E. L. Brinton van Arnhem, J. B. Bernards van Dordrecht, G. van der Waard uit Rotterdam en J. F. Steenblik van Apeldoorn. De aanwezigen waren wel beloond voor hun opkomst, en hadden redenen tot dankbaarheid. Het zangkoor gaf als laatste lied dezen middag „De overwinning verzekerd”, en dankzegging geschiedde bij monde van ouderling I. Z. Ward van Enschede.

Velen waren dien avond verzameld, ten getale van meer dan drie honderd in hetzelfde lokaal dat hierdoor goed gevuld was, waarin om even over zeven uur de klanken weerklonken van het lied „Voor hen rijst mijn bede”. Ouderling R. K. Cromar opende met gebed en het „Avondgebed” werd inspireerend door het zangkoor ten gehoor gegeven. Ouderling B. A. Weight, zedingssecretaris, deed als een absolute noodzakelijkheid verstaan dat men een persoonlijk getuigenis behoort te bezitten van het evangelie van Christus, welke getuigenis slechts te verkrijgen is op één wijze, n.l. door den Heiligen Geest. Waarheid zou ten zeerste onderzocht moeten worden en beproefd, want grooter schat bestaat er niet. Ouderling G. Doezie sprak na hem, den nadruk leggende op de levendmakende kracht van het priesterschap aan God's kerk, en deed door verschillende vergelijkingen zien hoe een kerk, ontbloot van hetzelfde, geen kracht kan aanbieden die tot

zaligheid leidt. Verder verhaalde hij hoe dit priesterschap eens weggenomen werd, maar nu wederom teruggebracht is, en noodigde de aanwezigen uit tot het beproeven van de goddelijkheid van hetzelfde.

Ouderling F. H. Gunnell legde uit wat eigenlijk het priesterschap is, n. l. de macht om in den naam van God te spreken en handelen, doch wees op de eenvoudige waarheid dat deze macht slechts bij één kerk of organisatie te vinden was. Wederom is het evangelie hersteld, en wij hebben een nieuwe getuige dat God leeft, door middel van het Boek van Mormon. Ouderling R. M. Black van Apeldoorn, gaf ons een schoone viool-solo te hooren, begeleid op het orgel door Zr. Teda Kwant, en hierna sprak Zr. L. D. Lillywhite, presidente der zusters-hulpverenigingen in Nederland. Zij getuigde hoe inderdaad de arbeiders in deze kerk van God geroepen waren en het priesterschap droegen om de verordeningen te bedienen. Het Mormonisme bevat elke zegening, gave en macht die ooit aan het menschdom gegeven waren en is volkomen een kracht Gods tot zaligheid. Zij beschreef in duidelijke woorden hoe onprijsbaar groot de waarde is van een persoonlijk getuigenis van deze waarheden, en nadien sprak President John P. Lillywhite. De laatste getuigenis dat Christus leeft, gegeven door den Profet Joseph Smith en Oliver Cowdery, werd voorgelezen en vervolgens aangetoond dat deze Zoon van God, Jezus Christus, met grooten ijver en liefde voor drie jaren lang eens trachtte Zijn plan tot zaligheid het menschdom voor te stellen, en Zijn getuigenis verzegelde met Zijn bloed. Hij weidde uit over den treurigen afval en verwijdering, die na de hemelvaart van Christus plaats vond onder Zijn zoogenaamde volgelingen, doordat zaligmakende geboden en verordeningen verkracht werden. Zooals echter een afval altijd een herstelling vooraf moet gaan, en er een wegbereider moet Zijn in zulke gevallen, zoo verheugen wij ons inderdaad zeer om bevoorrecht te zijn te leven gedurende den tijd wanneer de volkomen herstelling weder plaats heeft gehad, voorbereid door Johannes den Dooper. Op grond van de betrouwbaarheid van den Bijbel als Gods Woord, is het absoluut aan te nemen, en een verwerping dezer dingen is gelijk aan een verwerping van God's woord, den Bijbel, en spreker getuigde andermaal dat dit werk, genaamd het „Mormonisme”, inderdaad God's herstelling is van Zijn evangelie, en een vervulling van een aloude belofte.

Als laatste lied in deze conferentie zong het zangkoor „O Jezus Gij zijt mijn vreugdelied.”, en ouderling Wm. Kwant van Utrecht dankte den Heer in ernstig gebed voor de rijke geestesvoeding, dezen dag genoten. Het was een heerlijke dag voor ons allen, en een waardige herdenking van het feit dat God's dienstknecht Johannes de Dooper, negen en tachtig jaren geleden dien dag het

Aaronische priesterschap, ter bediening van zaligmakende verordeningen aan het menschedom, weder terug had gebracht. Niet één die dien dag onder het gehoor en de klanken van deze conferentie geweest was, zal als verontschuldiging in den dag des oordeels kunnen voorgeven dat het niet hem of haar bekend gemaakt was, want zekerlijk dreef God's geest alle sprekers tot uiting van de beginselen die noodig zijn tot zaligheid.

Het zangkoor heeft zijn gasten insgelijks vergast op schoone muziek, het opvoeren van verschillende gezangen en liederen volbrengend op zulk een wijze dat men er door getroffen moest worden. Wij hopen dat deze getuigenis aan de inwoners van Utrecht en omstreken, nog vruchten mag dragen, en dat in de toekomst het werk aldaar moge voortgaan op eenzelfde wijze.

VOOR HET JONGE VOLKJE.

Een Evangelisch A. B. C.

T i s het Tiend, door God gevraagd van Zijne kindren.
 Het zal, zoo spreekt de Heer, hun voorraad niet vermindren.
 Want voor Zijn willig volk, dat tienden geeft, ontsluit
 Hij 's hemels vensters en giet rijken zegen uit:
 En 't allerbeste deel van dezen hemelzegen
 Is het geluk, de vreë, door volgzzaamheid verkregen.
 Wanneer in hart en huis de goede Geest verkeert,
 Is men in waarheid rijk — o, werd dit gewaardeerd!

U is de Uittocht van de Kerk uit haar vervolgingsoorden
 Door ongebaande wildernis naar de ongestuvrijde boorden
 Van 't Zoutmeer. Weergalooze tocht! ten eeuw'gen dage tolk
 Van moed, geloof, opofferingsgeest bij 't Laterdaagsche volk.
 Waar nu per luxe-trein ge u spoed naar 't bergland, zoo welvarend,
 Daar worstelde eens de pionier, steeds nieuwe krachten garend
 Uit bronnen van een nieuw Geloof; 't was een verbond met God.
 „Aan U, o Heere, hart en ziel, ons lijf, ons levenslot!”
 (Wordt vervolgd.)

Verbetering.

Op bladzijde 157 in ons laatste nummer, onder „Teekenen der tijden”, in den eersten zin daarvan, staat „Op 2 November 1927”, hetwelk moet luiden: „Op 2 November 1917”.
 Red.

AANGEKOMEN.

Op 15 Mei j. 1. arriveerde alhier Ouderling R. Springer om hier zendingswerk te verrichten.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: G. DOEZIE

„DE KRACHT UIT DE HOOGTE”.

Den kinderen Israëls was het geboden in hunne dagen van bevrijding uit het land der Egyptenaren, om op den dag der eerstelingen van hun oogst, een heilige samenroeping te houden. (Num. 28 : 26). En met den loop der jaren behield deze dag zijn beteekenis en werd op het einde van de zeven weken, na het eerste slaan van den sikkel in het staande koren, dus op den 50sten dag na het begin van den oogst, steeds een heilige bijeenkomst gehouden.

Het was op zulk een samenroeping dat de apostelen van Christus tezamen waren gekomen te Jeruzalem, tien dagen na de hemelvaart van onzen Heiland. Hier was het dat zij in staat waren de eerste werkingen des geestes te mogen ontvangen. Een heerlijke dag moet het geweest zijn, waarin de belofte van den Meester aan hen gedaan, n.l. dat Hij hen zou aandoen met „kracht uit de hoogte”, door Hem werd vervuld. Geen twijfel werd hen, hoorders noch sprekers, meer overgelaten, want God's kracht was in zulk een mate aanwezig dat de uitwerking geweldig was. Zij moeten wel terdege „spotters” geweest zijn, zooals de Schrift het noemt, om deze wonderlijke werkingen toe te schrijven aan de kracht van zoeten wijn.

Maar is deze werking des Geestes, de overzetting van klanken uit één taal in een andere dan wel de eenigste gave? Paulus doet ons vele verscheidene werkingen en gaven des Geestes zien, in zijn zendbrief aan de Korinthiërs (1 Kor. 12), gelijktijdig erop wijzende dat sommige dezer gaven te verkiezen zijn boven anderen. Grootsch en machtig mogen zij zijn, de gaven van gezondmakingen, talen, uitleggingen van talen, kennis, profetie, onderscheiding der geesten, droomen en vizioenen, nochtans blijven zij van tijdelijken duur, van voorbijgaanden aard, terwijl hij (Paulus) ons oog richt op de meer verheven en duurzamer werkingen des geestes, n. l. geloof, hoop en liefde.

Onder hen die de werkingen zooals gezondmakingen, talen, vizioenen, onderscheidingen der geesten, enz., genoten hebben, betreuren wij enkelingen die terugvielen in de zonden der wereld, ondanks deze gaven en getuigenissen. Nimmer echter is iemand van God's werk weggevallen, heeft zich weder begeven tot de zonden dezer wereld, die de grootere gaven van geloof, hoop en liefde

bezat en ontvangen had. Daarom is hij of zij die deze gaven en werkingen des Geestes zoekt, inderdaad wijs en streeft naar de hoogste, terwijl door hem of haar de sterkste getuigenis afgelegd wordt tegenover de wereld van dezen Heiligen Geest.

Het moge een wonder zijn dat zieken onmiddellijk genezen worden, dat dooven plotseling hooren, blinden weder zien, dat men elkander in vreemde talen kan verstaan, dat men geesten onderscheiden kan, dat men profeteeren mag en kennis opdoen, het grootere wonder is dat in stede van een liefhebber van zonde men een hater van zonde wordt, terwijl een algeheele ommekeer plaats grijpt in het hart. Datgene wat hij of zij eerst het meest minde, wordt nu door hem of haar gehaat. Een geestelijke gezondmaking is een grooter wonder dan een lichamelijke, ja is van grooter kracht.

Een algeheele karakter-verandering vindt er plaats bij hem of haar die zich in een ontvankelijk staat plaatst voor den Heiligen Geest. Zoo het hart zich opent voor dit goddelijk licht, kan het niet uitblijven of de donkere hoeken worden belicht; men wordt zich bewust van zijn zonden en gevoelt zich gedrongen door het licht om deze booze neigingen te vernietigen. Dan wordt het niet een wanhopig gekrijt van „onnutte dienstknecht”, een „verwerpelijk” wezen tegenover God, een nutteloos uitwendig berouwvertoon, dat ten verderve leidt, maar een godzaligend, verhoogend, veredelend en hopen aangrijpen van zonden, het moedig wegwerpen van dezelve uit het verlichte hart, en langzamerhand ziet men het grootere wonder, dat een driftig mensch in een lijdzaam wezen, een jaloersch persoon in een onzelfzuchtig schepsel, een trotschaard in een zachtmoedig en nederig kind en een eerzuchtig wezen in een belangeloos dienaar van God herschapen wordt; een innige „wedergeboorte” heeft plaats, door de werkingen van dezen Heiligen Geest.

Zeer begeerlijk zijn deze werkingen des Heiligen Geestes, en het doet ons in-blij worden, te weten dat de voorwaarden waarop deze Heilige Geest ontvangen en behouden kan worden, wederom verduidelijkt zijn, opnieuw geopenbaard werden. Petrus deed ze ons kennen „Bekeert U, en een iegelijk van U worde gedoopt in den naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.” (Handelingen 2 : 38).

Ontelbare getuigenissen zijn te vinden in de geschiedenis van de laatste honderd jaren in de Kerk van Jezus Christus, aangaande de herstelling van deze gaven. Eens door des menschen zonden belemmerd, en door aardsch gewin verhinderd, zijn NU de kanalen weder geopend, waardoor deze gaven des geestes vanuit den hemel tot de aarde weder vloeien, en werken zij overvloediglijk onder de Kerk, het lichaam van Christus.

Een licht, een gids, een leidsman door de donkere wereld, zoo zal de Heilige Geest de oprechten van hart veilig voortleiden, hen toebereiden om eenmaal in de tegenwoordigheid van God den Vader te treden, niet verteerd wordende door Zijnen glans, maar steeds uitbreidende, ontplooiende, wassende en sterk wordende in de deugden van God.

Oog heeft niet gezien, noch oor gehoord, noch is in het hart des menschen opgeklommen, hetgeen God bereid heeft hen, die Hem liefhebben. En een iegelijk die God werkelijk liefheeft, zal zich laten doopen door dienstknechten Gods, door welke gehoorzaamheid hij een kwijtschelding van zonden ontvangt en hij rein staat, zijn gereinigde tabernakel beschikbaar stellende voor den Heiligen Geest, die zijn gaven zal doen toonen door goede werkingen naar mate de getrouwheid van den mensch.

Zij zullen blinken als juweelen in God's koninkrijk, als Hij de Zijnen verzamelen zal, en door hen zal beter verstaan worden wat plaats greep op den dag van het Pinksterfeest, onder de eendrachtiglijke apostelen te Jeruzalem.

Laat ons, die deze gaven mochten ontvangen, ze immer waardeeren, en de werkingen des Heiligen Geestes zoodanig openbaar doen blijven dat zij, die nog niet zoo bevoorrecht zijn, door ons leven opgewekt mogen worden om eveneens deze gaven des Heiligen Geestes te bezitten, zonder dewelke niemand in God's tegenwoordigheid zal kunnen wonen.

G. D.

AAN DE ANDERE ZIJDE VAN HET GRAF *).

Ook daar is bekeering mogelijk.

Met het oog op de plechtige verzekering dat Christus tusschen Zijn dood en Zijn opstanding de geesten, die ongehoorzaam waren geweest, had bezocht en aan hen had bediend en die om hunne zonden, welke niet waren uitgewischt, nog in gevangenschap werden gehouden, voegt het ons te vragen naar het doel van Zijne bediening onder hen. (zie 1 Petrus 3 : 18, 19 en 4 : 6).

Zijn prediking „aan de geesten in de gevangenis” moet doelbewust en positief zijn geweest. Het is bovendien niet aan te nemen dat Zijn zending een andere was dan die van bevrijding en genade. Degenen tot wie Hij ging, hadden langen tijd in een staat van gevangenschap en lijden verkeerd. En het was tot hen dat de Verlosser ging, niet om verdere verdoemenis te prediken, doch om hen den weg te wijzen welke naar het licht voert en niet om de duisternis van hun wanhoop nog dieper te maken.

Was dit bezoek ter verlossing niet lang voorspeld? Eeuwen tevoren had Jesaja het woord van Jehovah aangaande den toestand

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologiekلاس.

der trotsche en goddelooze geesten verkondigd: „En zij zullen samenvergaderd worden, gelijk de gevangenen in een put, en zij zullen besloten worden in eene gevangenis, maar na vele dagen weder bezocht worden.” (Jes. 24 : 22, zie ook 42 : 6, 7). David, zich van zijn eigen overtreding bewust, doch van diep berouw en hoop vervuld, zong met een mengeling van droefheid en vreugde: „Daarom is mijn hart verblijd, en mijne eere verheugt zich; ook zal mijn vleesch zeker wonen. Want Gij zult mijne ziel in de hel niet verlaten.” (Psalm 16 : 9-10).

Voor zoover Christus den dooden het Evangelie predikte, moet Hij in Zijne bediening ook de bevestiging hebben gegeven van Zijn eigen verzoeningsdood, en hen ook geloof in Hemzelf en in het geheele plan van zaligmaking hebben ingeprent, welk plan, als een fundamenteele noodzakelijkheid, een berouwvolle bekeering, voor God aannemelijk, in zich sluit.

Petrus vermeldt het doel van het verkondigen van het Evangelie door den Heiland aan de afgestorvenen aldus: „opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den geest.” (1 Petrus 4 : 6). Door een openbaring van den laatsten tijd weten wij dat onder de bewoners der terrestriale wereld, of het lagere koninkrijk van glorie, diegenen zich bevinden, die de geesten der menschen zijn, die in de gevangenis zijn gehouden, „die de Zoon bezocht en tot wie Hij het Evangelie predikte, opdat zij geoordeeld mochten worden naar den mensch in het vleesch, die het getuigenis van Jezus niet ontvingen in het vleesch, maar naderhand.” (Leer en Verbonden, Afd. 76 : 73-74).

Er is dus vooruitgang mogelijk aan de andere zijde van het graf. Vooruitgang is eeuwig. Indien het anders ware, zou de bediening van Christus onder de geesten nog minder dan leugen en verdichting zijn. Evenzeer verwerpelijk is de gedachte dat, hoewel de Verlosser geloof, bekeering en andere beginselen van het Evangelie aan de gevangen zondaars in het rijk der geesten predikte, toch hunne onderwerping daaraan onmogelijk was.

Het is niet moeilijk zich voor te stellen, dat geesten zonder lichaam tot geloof en bekeering in staat zijn. Door den dood is hun staat als persoonlijke intelligentie niet verloren gegaan. Wanneer zij de blijde boodschap van het Evangelie hooren, zullen sommigen haar aannemen, terwijl anderen, de weerspanningen en opstandigen, haar zullen verwerpen en nog langer in de gevangenis moeten smachten.

Behalve de beginselen van het Evangelie, zijn er nog enkele verordeningen betreffende materieele verrichtingen, die voor de zaligmaking onmisbaar zijn. De Schrift noemt hiervan den doop door onderdompeling in het water, en het ontvangen van den Heiligen Geest door oplegging der handen van hen, die daartoe

volmacht bezitten. Hoe kan een mensch, die gestorven is, gedoopt worden? Het antwoord hierop is dat de noodige verordeningen voor de dooden aan hunne levende vertegenwoordigers kunnen worden bediend.

Zooals dus iemand in eigen persoon kan worden gedoopt voor zichzelf, kan hij ook als plaatsvervanger worden gedoopt voor zijn overleden voorvaderen. Hier vinden wij tevens een oplossing voor Paulus' uitdagende vraag aan de twijfelende Corinthiërs: „Anders wat zullen zij doen, die voor de dooden gedoopt worden, indien de dooden ganschelijk niet opgewekt worden? Waarom worden zij voor de dooden ook gedoopt?” (1 Cor. 15 : 29).

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verklaart dat aan het Goddelijk plan tot zaligmaking door het graf geen grenzen worden gesteld, dat het Evangelie geen dood of einde kent, reeds bestond in de verst verwijderde eeuwen en heenwijst naar de eeuwigheid die voor ons ligt. Plaatsvervangend werk door de levenden ten behoeve der afgestorvenen is in overeenstemming met en een gevolg van het verheven plaatsvervangend zoenoffer hetwelk door den Verlosser der wereld voor ons allen gewrocht werd.

Hoofdzakelijk voor de bediening der verordeningen, ten behoeve van de dooden worden door de Heiligen der Laatste Dagen tempels gebouwd en onderhouden, in welke de levende nakomelingen, als vervangers hunner gestorven voorvaderen, het water door den doop ingaan en waar hun de handen worden opgelegd voor de gave des Heiligen Geestes. Dit werk werd, als een noodzakelijk en karakteristiek kenmerk van de laatste bedeeling, de komst van Christus in glorie en oordeel voorafgaand, door Maleachi voorspeld.

Aldus worden de gestorven vaderen en levende kinderen tot elkander gebracht met de liefde van een bloedverwantschap, die bestemd is eeuwig te duren. (Zie Maleachi 4 : 5-6).

Wij betuigen plechtig dat op 3 April 1836, Elia, de Profeet uit oude tijden, naar de aarde kwam en aan de herstelde Kerk de autoriteit en tevens de opdracht gaf tot het werk voor de dooden. (Zie Leer en Verbonden, afd. 110 : 13-16).

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

TEEKENEN DER TIJDEN.

De Natuur.

De berichten vanuit Noord-Amerika melden ons van overstromingen in de Mississippi-vallei en omstreken, die onafzienbare vlakten bedekken en tot op heden een nog onberekenbare schade aangebracht hebben. Als ware deze teistering nog niet volledig in zijn uitwerking, zoo wordt het leed nog verhoogd door aardbevingen die het geteisterde gebied schokken.

Ofschoon niet hevig van aard, zoo deden deze schokken toch eenige huizen in puin storten, en men kan zich indenken tot welk een spanning deze nieuwe verschijnselen de gemoederen der getroffenen gebracht heeft.

Op 8 en 9 Mei bereikte het aantal slachtoffers van stormen en hevige orkanen nabij 200, en nagenoeg 800 gewonden, bovendien duizenden menschen dakloos achterlatend in verschillende midden-westelijke staten van Noord-Amerika. De getroffen streken zijn als volgt:

Missouri 74 dooden, 300 gewonden; Arkansas 79 dooden, 350 gewonden; Texas 35 dooden, 100 gewonden; Kansas 10 dooden, 40 gewonden; Illinois 12 dooden, 35 gewonden; Wyoming 3 dooden en Iowa 1 doode.

Zoo woedden de elementen voort, eveneens verscheidene levens eischende door koude en sneeuwstormen in het meer westelijk gedeelte der V. S. Het getal van het bijeengebrachte geld ter tegemoetkoming van het verlichten van lijden en nood toont ons dat de overige — niet-getroffen bevolking oprecht mede-lijdt door deze teistering.

Zoovele verscheidene teekenen door elementen der natuur doen ons afvragen of nog veel meer dergelijke roepstemmen noodig zullen zijn om het menschdom wakker te roepen.

Politiek.

De gemoederen van het menschdom die niet aangeraakt werden door bovengenoemde oordeelen, worden heftig heen en weder bewogen door de verhoudingen der verschillende naties tegenover elkander, zoowel als de inwendige beroeringen, plaats hebbend in het verre Oosten. In China is het allesbehalve vredig en rustig, en legers van Noord en Zuid staan zoo bitter tegenover elkander als of zij geen gelijke zonen waren van één natie. Het einde hiervan is door ons niet te raden, en midderwijl gaan de mogendheden voort in Europa tot het treffen van plannen waardoor een internationale vrede verzekerd kan worden. Mochten deze plannen gemaakt worden en als leiddraad aangenomen door hen, dan zoeken wij vergeefs naar den vrede in het menschelijk hart, onder de verschillende naties over de geheele aarde. Want een volkomen vrede kan immers niet plaats hebben totdat een iegelijk levend wezen zichzelf leert regeeren volgens de inzettingen van den Vrededorst! Een opgedrongen vrede, zou deze behaald worden, zou ons veel eerder doen denken aan de beklemmende stilte van een gevangenis of ook wel een kerkhof, welke vrede geenszins voortvloeit uit een vrede in de harten der menschen en niet een bloei en beschaving met zich brengt.

Des menschen vrede moet inwendig zijn en kan niet van uitwendig opgedrongen wezen. Men moge juist zoowel trachten een dennehouten tafel of deur als eikenhout te beschilderen; al mocht de verf, waarin de eigenschappen van eik voorgesteld worden, ook zelfs ettelijke centimeters dik zijn, het dennehout wordt nimmer eikhout, blijft steeds hetzelfde. Men moge een masker vlak voor het gezicht dragen zoodat er niets meer tuschen de huid en het masker zou kunnen komen, het masker verandert nooit in het gelaat. Onstnimmige gemoederen van ontevreden menschen harten zullen zich nimmer in een volkomen vrede kunnen vereenigen en vooruitgang, beschaving en bloei onderling bewerken en voortbrengen, totdat men eerst dat hart in vrede brengt door gehoorzaamheid aan bepalingen en voorschriften van den vredestichter, onzen Heiland.

Wetenschappelijk.

Aller oogen in de laatste weken zijn gericht geweest op de hardnekkige pogingen van den mensch om den Atlantischen Oceaan te overmeesteren per vliegtuig, hetwelk ten laatste tot aller verbazing, en voorafgegaan zijnde door groote kosten (geldelijk en menschelijk) van Amerika en Frankrijk, tot stand is gebracht door een jeugdigen Amerikaan, Chas. A.

Lindbergh. Het feit op zichzelf roept in ons wakker de ontzaglijk groote dingen die in de laatste honderd jaren tot stand zijn gebracht door het menschedom, waardoor de grenzen van het „onmogelijke” nog verder achteruit gebracht worden bij elke nieuwe onderneming. Dit nieuwe record, het verbinden van New-York en Parijs in 33 uur en 51 minuten door menschelijk verkeer, was reeds tevoren uitgerekend als een „mogelijk” iets op papier, doch de praktijk ontbrak nog steeds.

Naar voren trad echter een knaap, die zich onthield van tabak en sterke dranken, met een vast voornemen dat eerst als „dwaas” betiteld werd, en bracht het tot stand. Het geeft ons, als leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, een nieuwe bevestiging van ons geloof in het Woord van Wijsheid, voortgebracht door de instrumentaliteit van den profet Joseph Smith, dat reeds op vele andere verschillende wijzen bevestigd werd. Hier hebben wij een prachtig voorbeeld van een sterk zenuw-gestel, dat in staat was om voor bijna vier en dertig uren lang den dood alleen te kunnen trotseeren, als het ware hand in hand gaande ermede. Ongetwijfeld heeft zijn onthouding van nicotine bijgedragen tot deze vastheid, en spreidt zoo'n tegenwoordigheid van geest een geheel ander beeld ten toon dan de verzwakte nicotine slaaf, die wij bijna dagelijks om ons heen kunnen aantreffen. Het geeft ons te kennen wat in de toekomst te verwachten zal zijn van toekomstige geslachten der „Mormonen” zoo door ons het Woord van Wijsheid stipt in acht genomen zal worden.

G. D.

EEUWIGHEID.

Door W. W. PHELPS — Vertaald door F. I. KOOYMAN.

Als gij zoudt kunnen ijlen Naar Kolob *) in een tel, En dan uw weg vervolgen Zoo onbegrijpelijk snel.	Steeds zullen Godsgewrochten, En levens ook, bestaan, Verbeetring en vooruitgang Haar eeuw'gen kringloop gaan.
Door alle eeuwigheden, Dacht ge op dat eindloos pad Ooit uit te kunnen vinden Der Goden bakermat?	Daar is geen eind aan ruimte, Geen eind aan stof en kracht; Geen eind aan geest en streven, Geen eind aan 't Godsgeslacht.
Of 't grootsch begin aanschouwen, Der ruimte paal en perk? Het eind van stof en Goden In 't laatste scheppingswerk?	Daar is geen eind aan waarheid, Geen eind aan macht en plicht, Geen eind aan levenswijsheid, Noch aan verstand en licht.
De Geest, zoo dunkt mij, fluistert: 't „Gansch ledig” niemand vond. Geen oog zag ooit de grenzen Waar louter niets bestond.	Daar is geen eind aan eendracht. Daar is geen eind aan jeugd, Aan 't priester-zijn, volzuiver, Noch ook aan eer en deugd.

Daar is geen eind aan glorie,
Noch liefd', in 't verschiet,
Daar is geen eind aan 't leven:
De dood heerscht boven niet.

*) Kolob is een planeet of ster dicht nabij den troon van God, volgens de Paarl van Groote Waarde, blz. 64.

DE LAATSTE GETUIGENIS VAN EEN STERVENDE.

Eenigen tijd geleden werd door ons een schrijven ontvangen van Br. Sluijter, van Salt Lake City, die in 1923 met zijn vrouw en gezin uit Arnhem vertrok. Hij meldde ons zijne verschillende onderzinking en over het genezen van ziekten zijner vrouw, en geeft ons te kennen hoe zijn getuigenis en die zijner vrouw inderdaad sterker zijn dan ooit. Zijn vrouw overleed den 15en Augustus 1926, en dat verlies trof hem weliswaar zwaar, doch niettegenstaande verheugt hij zich in de beloften en kennis van het Evangelie van Jezus Christus. O. a. schrijft hij:

„Mijn vrouw heeft wegens een operatie aan de nieren een buikband moeten dragen en volgens verklaring van dokter Rensen te Arnhem zou zij verplicht zijn deze haar verdere leven te blijven dragen. Doch volgens een belofte van de dienstknechten van onzen Hemelschen Vader, n. l. wanneer de tijd eens aanbrak en wij in Zion zouden zijn en onze plichten nakomen en in het Huis des Heeren onze verbonden maken welke daar te maken zijn, de tijd zou aanbreken dat mijn vrouw de band zou kunnen aflaten en geen hinder ervan hebben. En wat is er gebeurd? Nadat wij ruim een jaar door den tempel waren geweest heeft mijn vrouw de band afgelaten, na het dragen van 29½ jaar. De bewuste operatie was geschied nog vóór wij lid waren, dus broeders en zusters, als de zendelingen een belofte geven, gedenkt dat de vervulling in uwe handen ligt door het volbrengen van uwe plichten.

Ik kan u getuigen dat dit evangelie de waarheid is, en dat er geen andere weg is om tot onzen Vader in den hemel terug te keeren. Dit is het land hetwelk onze Hemelsche Vader heeft afgezonderd voor de oprechten van hart. Ook kan ik u getuigen dat het Priesterschap van God is om plaatsvervangend werk te doen voor onzen Hemelschen Vader hier op aarde, want wat door hen op deze aarde gebonden wordt is ook in den Hemel gebonden. Hier wensch ik eveneens de laatste getuigenis van mijn geliefde vrouw te laten volgen.

Voordat zij voor de zevende maal geopereerd werd, ongeveer 10 minuten voordat zij naar de operatiezaal ging, zeide zij tegen mij: „Vadertje, houdt het evangelie vast en val niet af, want het is de waarheid en zal je terugbrengen tot je Hemelschen Vader, want zoowaar als God leeft is het de waarheid, en mocht ik niet terug komen, dan is dit mijn laatste getuigenis.”

Zoo beschrijft hij verder hoe hij tevoren reeds zijn vrouw aan den Heere had opgedragen, en gevoelt zich getroost daarin. Hij schrijft: „Broeders en zusters, ik hoop kracht te ontvangen van Mijn Hemelschen Vader om staande te blijven en mijn kracht in Zijn dienst te besteden. O, geliefden, volbrengt vooral het woord van wijsheid en wijkt daar niet van af. Paulus zegt: „De nood is mij opgelegd, wee mij, als ik het niet volbreng”, en zoo is het met ons. En de belofte hebben wij van God dat Hij ons wil zegenen.

Nu broeders en zusters, als u soms niet hier zult kunnen komen, dan zal ik in staat zijn hier voor uw overleden familieleden gedoopt te worden en zal er voor worden gezorgd dat het verdere werk voor hen gedaan wordt in den tempel. Doch U moet mij een briefje zenden van uw president of Br. J. P. Lillywhite dat gij uw plichten doet daar zulks eveneens van ons hier vereischt wordt.

Nogmaals broeders en zusters, volbrengt uwe plichten en zoo gij dit wilt doen zult gij nimmer vallen. Dit bid ik voor u als een nederige dienstknecht van onzen Heiland en Verlosser Jezus Christus. Amen.

Uw broeder in het evangelie,

H. A. SLUYTER,

1838 South 9th East, Salt Lake City, Utah, U. S. A.